

РЕШЕНИЕ

№ 12372

гр. София, 18.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **12150** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203, ал.1 АПК във връзка с чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл.

Делото е образувано по искова молба от И. Р. М. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], срещу Агенция Пътна инфраструктура, обективно съединени искиве, както следва:

1)Иск с правно основание чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за обезщетение за времето, през което е останал без работа, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, е в размер на 28 164 лв. /двадесет и осем хиляди сто и шестдесет и четири лева/ за периода 11.08.2022г. - 11.02.2023г., ведно с мораторна лихва в размер на 739,02 лв. за периода 10.10.2023г. до 20.12.2023г. – датата на исковата молба, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на молбата, до окончателното изплащане на сумата, както и направените разноски.

Претендираното обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл е за времето, през което е останал без работа, се основава на отмяната на Заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „системен администратор II степен в сектор Информационна сигурност и системна интеграция в отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ в Национално то управление, при Агенция „Пътна инфраструктура“, с ранг I младши, считано от

11.08.2022г., отменена с Решение № 3045/05.05.2023г. по адм.д. 8042/2022г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 9477/10.10.2023г. по адм.д. 6488/2023г. на ВАС.

2)Иск с правно основание чл.122, ал.3 ЗДСл – претендира присъждане на обезщетение за времето, през което И. Р. М. не е допуснат да изпълнява служебните си задължения, в размер на brutната му заплата в деня на явяването му на работа 23.10.2023г. до датата на исковата молба – 20.12.2023г., до която датата не бил допуснат, ведно със законната лихва за забава върху обезщетението, считано от завеждане на исковата молба от 20.12.2023г. до окончателното изплащане на сумата, както и присъждане и на направените деловодни разноски.

С молба вх. № 94-00-11655 от 23.10.2023г. И. Р. М. е поискал да бъде възстановен на заеманата длъжност, а именно: Системен Администратор II степен, отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“ в Национално тол управление на основание влязлото в сила съдебно решение на дата 10.10.2023г. и в законоустановения срок по чл.122, ал.1 ЗДСл.

От датата на молбата за възстановяване на работа /23.10.2023г./ до датата на исковата молба 20.12.2023г. И. Р. М. не бил допускан до работа. Без посоченото изрично волеизявление на органа по назначаването, липсвала възможност И. Р. М. да започне да изпълнява заеманата длъжност, която се изпълнявала от друго лице. И след като това не се е случило в деня на явяването на И. Р. М. при подаване на молба вх. № 94-00-11655 от 23.10.2023г., то същият е в хипотеза на недопускане да изпълнява служебните си задължения.

Претендира, не е изпълнено задължителното за органа по назначаването съдебно решение за отмяна на заповедта.

3)Иск за обезщетение за неползван платен годишен отпуск на правно основание чл.61 от Закона за държавния служител, за периода 11.08.2022г. - 14.03.2023 г. за 18 дни отпуска в размер на 4 087,62 лева - четири хиляди и осемдесет и седем лева и шестдесет и две стотинки - след допуснато изменение на иска, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата претенция - 20.12.2023г. до окончателното заплащане на сумата. Претендира и направените разноски.

Исковата претенция на И. Р. М. се основава изрично на Решение на СЕС (първи състав), от 25.06.2020 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19, относно правото на платен годишен отпуск за периода на незаконно уволнение, според диспозитива на което не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по - късно е възстановен на работа в съответствие е националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, да няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа.

Пред съда исквете се поддържат от ищеца лично и чрез адв. И. - Д. от САК, а в ход по същество и в писмена защита претендира и основателността им въз основа на събраните по делото доказателства. Претендира допълнително, че при признаване на прекратяването на служебното правоотношение за незаконно, председателят на УС на А. като орган по назначаване длъжал възстановяване на заеманата преди незаконното уволнение длъжност, в който смисъл била и константната съдебна практика. Поради това реписката по заявлението на ищеца за възстановяване на заеманата длъжност не

е приключена с доклад по преписката, представен на л.103 от делото и от директора на НТ. Без изрично изявление на органа по назначаването липсвала възможност М. да започне да изпълнява длъжността, заемана, преди незаконното прекратяване на правоотношението.

Също се позовава на приетото без възражение заключение на вещото лице по делото. Претендира, че всички иски са доказани по основание и размер, и иска от съда да ги уважи.

Ответникът в отговор на исковата молба чрез пълномощник гл. юрк. П., в отговор на исковата молба от 068.02.2024г. посочва, че част от заявените в исковата молба обстоятелства не са спорни: отмяната на заповедта от съда, подадената молба на 23.10.2023г., с която е заявил желание да бъде възстановен на заеманата длъжност. Не отговаряли на обективната истина твърденията, че ищецът не е бил допуснат до работа след неговото възстановяване. При подаването на молбата за възстановяване по никакъв начин не е пожелал среща с председателя на УС на А. нито с компетентен служител на агенцията, в този смисъл само входирането на молбата не водило непременно до извода, че същият се е явил за да заеме длъжността, както и, че не е допуснат. Също изтъква и аргумент от последното изречение на молбата, че депозирайки молбата ищецът не се е явил с цел заемане на предишното си работно място. Именно поради неявяването на ищеца да заеме длъжността, му бил изпратен мейл, с който той бил поканен да се яви в сградата на А. за попълване на необходимите документи и уточняване на датата, от която желаел да заеме отново длъжността. Отговорът на ищеца, че имал уговорка с инж. Й. - председател на УС на А., се изтъква като аргумент, че ищецът не се е явил фактически да заеме длъжността си. Оспорва предявените иски по основание и размер:

-По иска по чл.122 ЗДСл - цитира съдебна практика, с оглед приетото в същата, че отмяната на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение от съда, не води автоматично до извод за наличие на предпоставките по чл.122 ЗДСл, при липсата на доказателства, че лицето се е явило да заеме длъжността. Също и, че за отговорността по чл.122 ЗДСл е достатъчно служителят да докаже, че се е явил за да заеме длъжността.

-По иска с правно основание: 104, ал.1 ЗДСл, тъй като ищецът следвало да докаже, че през исковия период от 6 месеца е останал без работа, което обстоятелство не е било доказано А в случай, че съдът приеме посоченото обстоятелство за установено, то се оспорва искането да му бъде заплатено обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл, съобразено с Постановление № 1-08 от 09.08.2023г. на Министерския съвет. Първо- към датата на издаване на постановлението ищецът не е бил служител на А., на основание, че съгласно чл.69, ал.1 от постановлението, администрациите следвало да определят нов размер на възнагражденията само на служителите си, от което и извод - служителите, преди датата на Постановлението. Била утвърдена изрична методика за определяне еднократно на нов размер на индивидуалните основни месечни заплати на служителите от АПКИ, считано от 01.01.2023г., ищецът бил служител на А. в периода от 31.05.2019г. до 11.08.2022г. Съобразно приетата методика - чл.13, същата се прилагала за определяне на нов размер на заплатите на назначените и налични по щатна численост служители към 01.08.2023г. в системата на А.. За всички други лица, не следвало да бъде определян нов размер на основната месечна работна заплата.

Възражава се и срещу искането за присъждането на мораторна лихва в размер на

739,02 лв.- за периода 0.10.2023г. до 20.12.2023г. върху сумата от 29 164 лв., същата счита за недължима по арг. от чл.86 ЗЗД и дължимостта на обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл след отмяната на акта, нямало и срок, поради това счита, че такава лихва се дължи след поканата на длъжника. Липсвали доказателства за изпратена покана от ищеца до ответника.

Оспорва и иска с правно основание чл.61 ЗДДС за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 дни и допълнителен платен годишен отпуск по чл.50, ал.1 и ал.2 ЗДСЛ в размер на 10 дни за периода 11.08.2022г. до 16.11.2023г. Позовава се на начислените и изплатени на ищеца суми, в това число за отпуск, които суми получил на дата 2.08.2022г. - в общ размер на 11 834,69 лв., а доколкото сумите се изчислявали пропорционално на отработеното време, нто ищецът получил дължимите обезщетения по чл.61 ЗДСЛ.

Във връзка с правото на допълнителен отпуск по чл. 50, ал.3 ЗДСл в А. била издадена нарочна Заповед № РД -11-96/05.02.2019г. с която на служителите от централната администрация и специализираните звена било наредено да изпълняват служебните си задължения и след изтичането на регламентираното работно време и при условията на ненормиран работен ден, посочено било и кои звена попадат в тази категория , като за дължността на ищеца се признава, че е предвиден допълнителен платен отпуск в размер на 10 дни, но условието за тяхното ползване било кумулативно да са налице предпоставките - действително полагане на труд от служителя, при условията на ненормиран работен ден и в този смисъл заповедта се отнасяла само до кръга от лицата, реално простирали труд.

Ответникът оспорва и направеното искане за присъждане на мораторна лихва върху размера на обезщетението за неползван отпуск, като изтъква идентични на посочените по-горе съображения.

По делото са приети и доказателствата, представени от ищеца, по негово искане съдът е допуснал изслушването като свидетел на инж. Й., към датата на заседанието - бивш председател на УС на А., както и заключение на вещо лице по съдебно-икономическа експертиза.

По фактите съдът приема следното:

1. Между страните е безспорно, че със Заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022г. Председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е прекратил служебното правоотношение е И. Р. М., заемал длъжност: системен администратор II степен, в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“, в отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ в Национално тол управление при Агенция „Пътна инфраструктура“. С Решение № 3045 от 05.05.2023г., постановено по адм.д. № 8042/2022г. състав при Административен съд - София град е заповедта е отменена, което решение на съда е оставено в сила с Решение № 9477 от 10.10.2023г., постановено по адм.д. № 6488/2023г. по описа на Върховен административен съд на Република България. Към датата на заповедта ищецът е заемал посочената в нея длъжност, за която както посочва ответникът в отговора на исковата молба, съгласно изрична заповед на председателя на УС на А., е определено да се изпълнява при ненормиран работен ден и е допълнителен отпуск в размер на 10 дни.

2. Също е безспорно, че ищецът е подал молба с вх. № 94-00-11655 /23.10.2023г., спорни са правните последици и останалите действия във връзка с тази молба. Видно от съдържанието на молбата, представена на лист 25 от делото, същата е подадена във връзка с постановената отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение от съда, като изрично се съдържа искане "да бъде възстановен на заеманата от мен длъжност "системен администратор II степен, отдел " Управление на информационната система и инфраструктура" в Национално тол управление. В молбата е посочено и следното: "моля след издаване на заповед за възстановяване или при възникнали въпроси" да бъде установена връзка с ищеца на конкретен телефон. Доводите на ответника, че този текст - за връзка с ищеца, отрича намерението му да бъде възстановен е в противоречие с изрично заявената воля в молбата. съдът приема, че на дата 23.10.2023г. ищецът изрично е заявил искане до председателя на А. да бъде възстановен на длъжността, която е заемал преди това.

3. Както претендира ответникът, на дата 903.11.2023г. ищецът бил поканен от гл. специалист в отдел Правно -административни дейности и обществени поръчки, да се яви на 06.11.2023г. в сградата на А. за да попълни необходимите документи и да бъде уточнена датата, от която желае да заеме длъжността. Видно от данните за кореспонденцията по електронна поща – разпечатка на л. 138 от делото, представена от ответника, ищецът е отговорил, че имал уговорка с инж. Й. , "когато реша да се връщам да му се обадя. Следващата седмица ще уточня въпросите с него и чак тогава ще дойда за оформяне на документите". Ищецът, наред с горното представи и продължение на кореспонденцията между същите електронни адреси от дата 24.11.2023г. до същата служителка на А. - З. М. (л. 138 и 139 от делото), буквално за следното: "след разговор с председателя на УС предния петък разбрах, че човек от отдел "човешки ресурси" трябва да ми се обади. не знам дали е стигнала информация до вас, според него не е целесъобразно да се връщам на работа" и трябва да очаквам обаждане да уточним подробностите. моля да проверите какво се случва и кога ще уточним въпроса с човешки ресурси. Ако нямате информация моля уточнете с инж. Й. ситуацията."

Не се установи да е изпратен отговор на ищеца от М. по искането му за „уточняване на подробности“.

3. Съдът допусна искане на ищеца ответникът - инж. Й., председател на УС на А., да отговори на конкретни въпроси за осъществени контакти между двамата и водени разговори по повод молбата му да заеме длъжността от преди уволнението му. Инж.-Й. се яви в съдебно заседание, но тъй като към датата на съдебното заседание не заема посочената длъжност, същият беше разпитан като свидетел.

По първи въпрос дали е запознат с молбата на ищеца от 23.0.2023г., отговори положително. По втори въпрос - за проведена среща между него и ищеца във връзка със заявлението му на 02.11.2023г., свидетелят потвърди и този факт.

Свидетелят посочи, че като председател на УС на А., до който е адресирана молбата на ищеца да бъде възстановен на длъжността, действително е провел среща с него, обсъждали причината, поради която бил освободен, тъй като това се случило, по времето, по което свидетелят не е бил председател и да разбере имало ли е напрежения между работещите в Националното тол управление. Заедно с ищеца постъпили молби за възстановяване и на още две лица, с идентично прекратени

правоотношения.

-Свидетелят се обадил на ищеца за срещата, заеманата от ищеца длъжност "системен администратор" била свързана и с пълното доверие в екипа, не трябвало да има конфликти, защото това бил обект, свързан с националната сигурност. Единствено искал да разбере дали има конфликт, дали искат да работят с него останалите колеги от екипа.

- Свидетелят също посочи, че ищецът след срещата му позвънил, а свидетелят му отговорил, че от Националното тол управление е получил отговор, че не са "в комфорт да работят с него".

-На въпроса с какъв акт е приключила преписката по заявлението на ищеца – свидетелят отговори, че имало доклад по преписката от 28.11.2023г. от директора на тол управлението, съгласно който не са се явили ищецът М. и още две лица, с което е приключена преписката.

4.Докладът, изготвен от Г. Т. и от дата 28.11.2023г., съдържа мотиви за постановени от съда решения за отмяната на заповеди за прекратяване на служебните правоотношения на три лица, сред които и ищеца, както и основанието по чл.122, ал.1 ЗДСл, подчертан е срокът по него, като с доклада председателят - свидетелят Й., се уведомява, че трите лица, сред които и ищецът М., "не са се явили в сградата на Националното тол ,управление в законоустановения срок за да изпълняват служебните си правоотношения, а предвид на този факт, служебното правоотношение се считало за прекратено.

5. В заключение, въз основа на установените по делото данни съдът приема, че ищецът се е явил да заеме длъжността, на която е възстановен, по смисъла на чл.122, ал.1 ЗДСл. Съгласно чл.122, ал.3 ЗДСл, за ангажиране на отговорността е необходимо да е изпълнено на първо място условието служителят да се е явил в администрацията за да заеме длъжността. В процесния случай условието е изпълнено, предвид подаденото заявление и разговорите между М. и председателя на УС на А., орган по назначаването му. В този смисъл е и съдебната практика - Решение № 2896 от 13.03.2008г. по адм.д. № 281/2008г. 5 -чл. състав на ВАС, като настоящият състав на съда изцяло споделя изложените мотиви по приложението на разпоредбата, а именно:

"С факта на подаване на молба до органа по назначаването в законния срок, държавният служител демонстрира по категоричен начин желанието си да бъде на негово разположение за изпълнение на служебните си задължения. Заложеният смисъл в явяването на възстановения служител в съответната администрация е, че той се възползва от реституиращото го решение. С това той приема възстановяване на правоотношението пред всички, които са вътрешни в съответната администрация, както и към субекти които са и външни, но имат каквато и да е връзка с нея. Възможността за осъществяване

на втората предпоставка е дадена изцяло на неправомерно уволнения. Тя се реализира с факта на явяване в "съответната администрация". "Администрация" в случая, като най широко понятие е администрацията на Министерството на земеделието и продоволствието. Тя е легално определена в Закона за администрацията (ЗАдм) и за случая включва всички звена по вертикала в определения ресор. "Съответната" би могла да означава и съответното звено в йерархията, както и цялата структура на ресора. Тъй като неправомерно уволненият страда от действията на назначаващият орган, следва да се приеме, че "таванът" до който може да се разпрости терминът "съответната администрация" е именно той. Следователно като компенсация при неправомерно уволнение, служителят може при връщане на длъжността която е заемал, да извърши своето "явяване" именно пред органа, от когото я получава и от когото му е отнета, за да заяви, че се връща или както в случая пред главния директор на Главна дирекция "Земеделие и гори", като част от общата структура на министерството, но висшестояща за неговата длъжност. При това положение правилно тричленият състав е приел, че са налице предпоставките на чл. 122, ал. 1 ЗДСл, което лишава от правно основание уволнението по чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл и прави незаконосъобразна заповедта."

Следователно, фактите по делото дават основание да се приеме, че е изпълнен фактическият състав по чл.-122, ал.1 ЗДСл и ищецът се е явил за да заеме длъжността. Обстоятелството, че се е явил на среща и пред органа по назначаване след подаване на заявлението, е в подкрепа на намерението му да заеме ефективно длъжността. Същият е имал обосновано очакване след срещата с органа по назначаването да бъде уведомен за това какви действия да предприеме по заявеното от него желание да заеме длъжността, на която е възстановен. Органът по назначаването е следвало да издаде изричен писмен акт по заявлението му за възстановяване на длъжността - да му бъде определено конкретно месечно основно възнаграждение към датата на заемането на длъжността, както основателно се твърди и в писмената защита на адвоката. Допълнителен аргумент е и обстоятелството, че именно въз основа на такава заповед възстановеният служител следва да бъде допуснат да изпълнява функциите на длъжността „системен администратор“ в Националното тол управление, предвид функциите на длъжността , определени дори общо в чл.7а, ал.1 от Наредбата за прилагането на Класификатора на длъжностите в администрацията. Според тази разпоредба, длъжността "Системен администратор" е свързана с

поддръжка и опериране на компютърни системи и мрежи, както и с инсталиране на приложен и системен софтуер, консултативна помощ и планиране на информационни ресурси. Най-малкото не следва да се допуска нерегламентиран достъп до системите, базите данни и техническата инфраструктура на Националното тол управление-специализирано звено на А., което управлява и оперира Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от закона за пътищата, като осъществява всички дейности по техническата и софтуерната поддръжка на компонентите ѝ, управлява процесите и контролира правилното отчитане на дължимите пътни такси и събирането им -чл.33а, ал.2, т.1 от Правилника за структурата дейността и организацията на работа на Агенция „Пътна инфраструктура“. Дори само посочената функция е израз на стратегическото значение на административното звено за държавата.

Ищецът е могъл обективно само да подаде заявлението си и да очаква да му бъде позволен достъп до работно място, където на да изпълнява функциите на длъжността „системен администратор“, като е заявил и готовност два пъти да попълни изисквани документи от администрацията. Попълването на документи – изискваните по Наредбата за документите за държавна служба, не е предпоставка по чл.122 ЗДСл за да бъде допуснат да изпълнява длъжността незаконно уволнен държавен служител. Обстоятелството, че длъжността е заемана от друго лице, не е относимо към задължението на органа по назначаване да допусне незаконно уволнен служител да изпълнява функциите на длъжността си, като издаде изричен акт за това в конкретния случай.

Именно бездействието на ответника да издаде изричен акт по изявлението на ищеца да заеме длъжността преди незаконното му уволнение, по изложените аргументи, и след като М. се е явил за това пред самия орган по назначаване, е равностойно на недопускане на служителя да изпълнява функциите на длъжността.

6. По фактите, относими към размера на исквете се установява следното: Видно от представените доказателства - служебна книжка и трудова книжка, като и справка за актуалното състояние на действащи трудови договори на ищеца за периода след прекратяване на правоотношението му с А., от 01.08.022г. до .03.2023г., ищецът е заемал длъжност по едно трудово правоотношение с дата на сключване на договора - 15.03.2023г. От справка в служебната книжка се установи, че същата е издадена през 2019г., на 12.08.2022г. е вписано за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл с А. за длъжността

системен администратор II степен, III - младши ранг. В книжката няма последващи вписвания за заемана длъжност по служебно правоотношение.

За основателността на исквете по размер, съдът е допуснал и по делото е прието заключение на вещото лице - Н., което на поставените въпроси след необходимите проверки е дало следните отговори:

- основното възнаграждение на ищеца към дата 10.10.2023г. е в размер на 4 694,00 лв., на въпроси вещото лице отговори, че към ищеца не е приложимо предвиденото увеличение на възнагражденията с ПМС 108/09.08.2022г., на основание, че и утвърдената Методика за определяне на еднократно нов размер на индивидуалните основни месечни заплати на служители в А., за заеманата от ищеца длъжност максималното определено възнаграждение е в размер на 3 960,00лв., което е по-ниско от определеното му индивидуално такова в размер на 4694,00лв.

- дължимото обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл е в размер на 28 164,00 лв. изчислено за периода от 11.08.022г. до 11.02.2023г. и въз основа на размера на основното възнаграждение , определено към дата 10.10.2024г.

-върху посочения размер на обезщетението 28 164,00 лв. вещото лице е посочило и размер на законната лихва - 2 081,84 лв. за периода от 10.10.2023г. до 23.04.2024г. - датата на експертизата.

-за периода от 23.10.2023г. до 20.12.2023г. обезщетението по чл.122, ал.3 ЗДСл би било в размер на 9388,00 лв. за 42 дни или два пълни месеца, а за периода от 23.10.2023г. до 23.04.2024 обезщетението по чл.122, ал.3 ЗДС, би било в размер на 28 164 ,00 лв. - за 6 месеца по 4 964,00 лв.

-обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл.61 ЗДСл за периода 11.08.2022г. до 10.10.2023г. се следва отпуск от 35 дни и обезщетението е 7 948,15лв. Според вещото лице, за периода от 11.08.2022г. до 14.03.2023г. би се следвал отпуск от 18 дни и обезщетение от 4 087,62 лв.

Съдът цени възнаграждението на вещото лице като доказателство по делото – като обективно и обосновано, неоспорено от страните и неопровергано от други доказателства по делото.

Правни изводи на съда:

1. По иска с правно основание чл.104, ал.1 ЗДСл -

Искът е предявен за периода от 11.08.2022г. - датата на прекратяване на служебното му правоотношение, и за 6 месеца - до 11.02.2023г. , в който период съдът приема въз основа на данните по делото, че действително не заемал друга длъжност нито по трудово, нито по служебно

правоотношение. Същият е бил назначен по трудово правоотношение едва на 13.03.2023г.

Съдът приема констатацията на вещото лице, че към 10.10.2023г. - датата вана влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, за заеманата длъжност е определена основна месечна заплата в размер на 4 694,00 лв. съгласно Заповед № ЧР- НТУ - 140/22.02.2021г. - л. 96 от делото. Този размер на възнаграждението съдът приема за актуален към 10.10.2023г. и по съображенията, изложени от вещото лице, че с ПМС 108/2023г. е предвиден еднократен нов размер на възнагражденията за длъжността на ищеца в размер на 3 960,00лв., т.е. в по-нисък размер.

При тези данни, освен доказан по основание - отмяната на заповедта за прекратяване на правоотношението на ищеца за длъжността системен администратор II степен, в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“, в отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ в Национално тол управление при Агенция „Пътна инфраструктура“, и при размер на месечното възнаграждение към 10.10.2023г. (датата на решението на ВАС), в размер на 4 690,00лв. , то действително за периода от 6 месеца, през който действително не е заемал длъжност по служебно или трудово правоотношение, на ищеца се следва обезщетение за оставането му без работа в размер на 28 164,00лв. за главница.

По искането за присъждане на мораторна лихва върху посочената сума, то изчислена от вещото лице за периода от 10.10.2013г. към датата на заключението - 23.04.2024г. - 2 081,84 лв., то същото следва да се приеме за частично основателно - по отношение на началната дата на лихвите и до датата, до която са претендирани с исковата молба - 20.12.2023г. и - мораторна лихва в размер на 739,02 лв. върху главница 28 164 лв. - претендирана и с исковата молба, както и за лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба - 2012.2023г., до датата на окончателното им плащане. Тези дати са релевантни за определянето на задължението за лихви, предвид, че началният момент е датата на отмяната на акта като незаконосъобразен и размерът на лихвата до датата на исковата молба е определяем както по основание, така и по размер. На общо основание - чл.86 ЗЗД, доколкото се касае за парично задължение, то се дължи и лихва за просрочие от датата на исковата молба, доколкото ответникът е бил в известност с предявяването на исковата молба както с основанието, така и с размера на претендираното обезщетение и задължението си да го плати. По искането за присъждане на лихви – същото е основателно по изложените мотиви за приетото с т.4

от Тълкувателно решение 3/22.04.2005г. по тълк.гр.дело №3/2004г. на ОСГК на ВКС, т.е. считано от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяната на незаконосъобразната заповед.

Следователно, искът с правно основание чл.104,ал.1 ЗДСЛ за обезщетение в размер на 28 164,00 лв. за периода от 11.08.2022г. до 11.02.2023г. и сумата от 739,02лв. за изтекла лихва върху обезщетението, считано от 10.10.2023г. до датата на исковата молба - 20.12.2023г. както и дължимата лихва върху главницата, считано от 20.12.2023г., е изцяло основателен и съдът следва да го уважи.

По иска с правно основание чл.61 ЗДСл

Предявен е за заплащане на обезщетение в размер на 18 дни неизползван отпуск за периода 11.08.2022г. до 14.03.2023г. и за обезщетение в размер на 4087,62 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 20.12.2023г. до датата на окончателното плащане на главницата, също е основателен и следва да бъде уважен. Съдът цени установеното от вещото лице, че за посочения период на ищеца се полагат 18 дни платен годишен отпуск по чл.61 ЗДСл, от които 11 дни за периода от 11.08.2022г. до 31.12.2022г. и от 1.01.2023г. до 14.03.2023г. - 7 дни. За да достигне до този извод, вещото лице е взело предвид, че на основание чл.61 ЗДСл, към датата на прекратяване на правоотношението с А., на ищеца е изплатено обезщетение за неизползван отпуск пропорционално на отработеното време - за 2021г. - 30 дни и за 2022г. - 19 дни и в общ размер 11 127,53лв. Също вещото лице е посочило, че на основание чл.56, ал.1 ЗДСл, на ищеца се следва редовен платен годишен отпуск в размер на 20 дни и на основание чл.50, ал.1 т.2 ЗДСл допълнителен отпуск за ненормиран работен ден в размер на 10 дни, или общо 30 дни. Тези данни - за размера на полагащия се отпуск на ищеца, не са спорни между страните, спорно по делото е дали се следва обезщетение за периода, в който ищецът не е изпълнявал ефективно своите задължения.

Ищецът изрично е на постановеното с решение от 25.06.2020г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19 на Съда на ЕС. относно правото на платен годишен отпуск. **относно правото на платен годишен отпуск за периода на незаконно уволнение**, според диспозитива на което не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, да няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от

датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа. Решението на Съда на ЕС е постановено в производство по чл.267 от Договора за функционирането на ЕС, и поради това задължително за държавите членки и настоящия съд по въпросите, по които е дадено тълкуване.

Доколкото съдът прие по фактите, че е се установява предвиденото по чл.122, ал.1, т.1 ЗДСл - ищецът се е явил за да заеме длъжността - на дата 23.10.2023г., на която е подал заявлението си, на която следва да се счита и за възстановен, както се обоснова по-горе от съда, то е изпълнено изискването да е възстановен, съгласно даденото тълкуване от СЕС. Доколкото ищецът е заемал длъжност по трудово правоотношение от 15.03.2023г. същият е ограничил претенцията си за неползван отпуск до тази дата. В съответствие с даденото тълкуване е и претенцията за присъждане на обезщетение за неползван отпуск на всички основания – редовен и допълнителен за ненормиран работен ден. Поради отмяната на заповедта, служебното правоотношение се счита, че не е прекъснато - от датата на незаконната заповед до датата, на която ищецът е възстановен на длъжността по смисъла на чл.122, ал.1 ЗДСл - датата , на която фактически се е явил за да заеме длъжността и която попада и в рамките на преклузивния срок по чл.122, ал.1 ЗДСЛ - две седмици след отмяната на заповедта от съда. Именно от тези действия на М. са възникнали предвидените в разпоредбата правни последици и същият е възстановен на длъжността.

В този смисъл възстановяването на държавния служител на длъжността преди незаконното прекратяване на правоотношението настъпва по силата на закона, което е различно от възможността за фактически да бъде допуснат да изпълнява функциите на длъжността чрез издаването на изричен акт от органа по назначаване, както се обоснова по-горе в мотивите на решението.

Следователно, искът на правно основание чл.61, ЗДСл за заплащане на обезщетение за неползван годишен отпуск за периода от 11.08.2022г. до 14.03.2023г., за 18 дни и в размер на 4 087 ,62 лв главница, е основателен и следва да бъде уважен, като обезщетението бъде присъдено ведно със законната лихва от датата на исковата молба - 20.12.203г. до окончателното изплащане на обезщетението.

По исковата претенция с правно основание чл. 122, ал.3 ЗДСл.

Същата е основана на факта, че от датата на възстановяването на ищеца на заеманата длъжност - 23. 10.2023г. до дата на исковата молба, същият не е допускан до работа и което се доказва по делото. Обезщетението е

претендирано за времето на недопускането му до работа, съобразно размера на брутната му заплата в деня на явяването му на работа, ведно със законната лихва за забава върху обезщетението , считано от датата на исковата молба . 20.12.2023г. Размерът на обезщетението за посочения период - от 23.10.2023г. до 20.12.2023г. е в размер на 9 388,00 лв. - за 42 дни, изчислено съобразно заключението на вещото лице при размер на основното му месечно възнаграждение към датата на признаване на уволнението му за незаконно - в размер на 4 694,00лв. към 10.10.2023г. по изложените дотук съображения по установяване на относимите обстоятелства към чл.122, ал.1 ЗДСл и извода на съда за настъпилата правна последица - М. е възстановен на длъжността по чл.121, ал.1 ЗДСл, както и изводът за бездействието на ответника, равностойно на недопускането му да изпълнява функциите на длъжността на която е възстановен, то е изпълнен и фактическият състав по чл.122, ал.3 ЗДСл за ангажиране на отговорността юридическото лице А. за заплащане на обезщетение на ищеца.

Исковата претенция следва да бъде уважена и в тази част, а доводите на ответника, че ищецът не се е явил да заеме длъжността, на която е възстановен по смисъла на чл.122, ал.1 ЗДСЛ, както и, че не е налице и втората предпоставка по чл.122, ал.3 ЗДСЛ за ангажиране на отговорността - недопускане от страна на органа по назначаването,.са в противоречие с установените факти и обстоятелства по делото и изводите на съда въз основа на тях по приложението на закона.

На ищеца следва да се присъди обезщетение на правно основание чл.122, ал.3 ЗДСл за недопускането му до изпълнение на функциите на длъжността, на която е възстановен за периода от 23.10.2023г. до 20.12.2023г. в размер на 9 388,00 лв. - за 42 дни, при размер на основното му месечно възнаграждение към датата на признаване на уволнението му за незаконно - в размер на 4 694,00лв. към 10.10.2023г. Следва да бъде уважено и искането за присъждане на законна лихва върху обезщетението от датата на исковата молба- 20.12.2023г., до датата на окончателното плащане на обезщетението, по арг. от чл.86 ЗЗД.

Задължено за плащане на обезщетенията на ищеца е юридическото лице А. я,„Пътна инфраструктура“, тъй като Националното тол управление съставлява само специализирано звено към агенцията, съгласно чл.21а от Закона за пътищата, а председателят на УС на А. е орган по назначаване на държаните служители в агенцията.

Поради доказване на всички искове както по основание, така и по предявения размер, на ищеца се следват и разноски съгласно списък и доказателства за плащането им:

- 2900 лв. за възнаграждение на адвоката, съгласно представен договор за иска с правно основание чл.104, ал.1 ЗДСл

- и 2500 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно анекс към договора за исковете с правно основание чл.122, ал.3 и чл.61 ЗДСл.

или общо за разноски за възнаграждение за адвоката – 5 400 лв.

От ответника не е направено възражение за прекомерност на възнагражденията и съдът следва да ги присъди.

При този изход на делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметката за бюджетни средства на АССГ изплатените суми за възнаграждение на вещото лице 400 лв. по арг. от чл.9а, ал.2 ЗОДОВ.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ със седалище в [населено място] да заплати на И. Р. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], сумите както следва:

1)за обезщетение в размер на 28 164,00 лв. (двадесет и осем хиляди сто шестдесет и четири лева) за периода от 11.08.2022г. до 11.02.2023г. , през който е останал без работа поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение с агенцията със Заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022г., отменена от съда; сумата от 739,02 лв. за изтекла лихва върху обезщетението за периода от датата на която прекратяването на правоотношението е признато за незаконно -10.10.2023г. ,до датата на исковата молба - 20.12.2023г., както и законната лихва от 20.12.2023г. върху размера на обезщетението до датата на окончателното му плащане.

2)за обезщетение в размер на 4 087 ,62 лв. (четири хиляди и осемдесет и седем лева) за неползван годишен отпуск за периода от 11.08.2022г. до 14.03.2023г., за 18 дни, на правно основание чл.61 ЗДСл, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението от датата на исковата молба - 20.12.203г. до окончателното му плащане.

3)за обезщетение в размер на 9 388,00 лв. (девет хиляди триста осемдесет и осем лева) на правно основание чл.122, ал.3 ЗДСл за недопускането му до изпълнение на функциите на длъжността „системен администратор“ в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“ в отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ в Националното тол управление, за периода от 23.10.2023г. – датата, на

която е възстановен на длъжността, до 20.12.2023г. - датата на исковата молба, ведно със законна лихва върху обезщетението от датата на исковата молба 20.12.2023г. до окончателното му плащане.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ със седалище в [населено място] да **заплати** на И. Р. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], сумата в размер на 5400 (пет хиляди и четиристотин) лева за разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ със седалище в [населено място] да **заплати** по бюджетната сметка на Административен съд София град сумата от 400 (четиристотин) лева за разноски за вещо лице по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му, преписи да се изпратят на страните.

Съдия: